Конгрес Українських Націоналістів

Любіть Україну!

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 30 жовтня 2007 року № 44 (208)

ЗНАЙТИ І ПОКАРАТИ!

Гора Говерла

Ялова реакція на цинічне знущання над національними символами з боку влади, зайнятої боротьбою за крісла, і суспільства, яке переймається виживанням, — ще одне гірке підтвердження ганебного і принизливого хохляцтва.

Петро МАСЛЯК

Любов до Батьківщини – це найблагороднiше i найприроднiше почуття людини. В усьому свiтi його порiвнюють з любов'ю до рiдної матерi. Будь-яка нацiя, раса i цивiлiзацiя ставиться до людей, якi не люблять свою батькiвщину, як до останнiх покидькiв i нелюдiв. Пiдняти руку на свою батькiвщину, – все одно, що пiдняти руку на власну матiр. Навiть бандити, злодiї i ґвалтiвники у тюрмах будь-якої країни вчиняють самосуд над убивцями своїх матерiв. Вирок, незалежно вiд вироку судової системи, один – смертна кара. Найостаннiший бандит, i той має власний кодекс честi. За цим кодексом, не має права на життя "вiдморозок", який пiдняв руку на матiр. Так само, до речi, у в'язницях ставляться i до тих, хто пiдняв руку на власну Батькiвщину.

Любов до Батькiвщини – природна для людини. Якщо її немає, бiологiчна iстота є бiомасою, яка нiчим не вiдрiзняється вiд хробака чи черв'яка.

В Українi трапилася найстрашнiша подiя за весь час iснування нашої держави. Свiдомо i цiлеспрямовано пiднята рука на символи держави, встановленi на Говерлi. Таким чином була пiднята злодiйська рука на нашу Матiр-Батькiвщину. Якщо це зробили iноземцi, то це нiчим неприкритий акт агресiї i вiйни, i вони пiдлягають найсуворiшому покаранню. Якщо це вчинили громадяни України, то в таких людей i їхнiх родин, якi їх виховали, в будь-якій країні має горiти земля пiд ногами.

Вражає чергова вiдсторонена реакцiя "нашої" влади на цi ганебнi подiї. Не чути чiткої i однозначної реакцiї полiтичних партiй i громадських органiзацiй. Але найбiльше дивує позицiя "Українського козацтва". Козаки в усi часи були безкомпромiсними захисниками України. Триста козакiв пiд Берестечком загинули в нерiвному бою, але жоден з них не здався. Вражені мужнiстю українських козакiв, поляки i найманцi-нiмцi запропонували життя i грошi останньому з уцiлiлих козакiв. Однак вiн кинувся на пiки рейтарiв, волiючи вмерти за Батькiвщину, але не здатися. Де тепер якщо не дiло, то хоч обурливе слово нинiшнiх козакiв? А їх же в нас десятки тисяч! Як води в рот набрали...

Iван Котляревський у своїй знаменитiй "Енеїдi" написав:

Любов к Отчизні де героїть,
Там сила вража не устоїть,
Там грудь сильніша
од гармат,
Там жизнь – алтин,
а смерть – копійка,
Там лицар всякий парубійка,
Козак там чортові не брат.

Складається таке враження, що "наша" влада нiчого не тямить у суспiльствознавствi. Україна не може розвиватися за своїми власними законами. Ми будемо вимушенi пройти всi етапи розвитку держави, не обминувши жодного. I нiякi "євразiйцi"-вiдморозки цього не зупинять.

ПАМ'ЯТАЙ ПРО БАТУРИН!

ЗАПАЛІМО СВІЧКУ

Все ближче наближаємося ми до трагiчної рiчницi – 299-ї з дня розгрому росiйськими вiйськами гетьманської столицi – Батурина, а вiдтак, за великим рахунком, загибелi i тiєї хисткої незалежностi, яку виборов Богдан Хмельницький, очоливши нацiонально-визвольну вiйну. Юна українська державнiсть була роздерта хижим двоголовим орлом, i знищення Батурина стало тiльки початком цього страшного i ганебного процесу.

Хоч i дуже нескоро, але наша державнiсть, нарештi, стала фактом, i ми тепер маємо законне право вiдкрито говорити правду про цю трагедiю. Продовжується започаткована в 1991 роцi традицiя вшанування пам'яти загиблих батуринцiв поминальними заходами, якi розпочнуться 13 листопада 2007 р. о 10.30 бiля Свято-Покровської церкви в Батуринi панахидою, з 11.00 до 11.40 вiдбудеться Хресний хiд до пам'ятника жертвам Батуринської трагедiї, з 12.00 до 13.00 – мiтинг, пiдбиття пiдсумкiв всеукраїнської акцiї "Подаруй Батуринському заповiднику експонат", з 13.30 до 14.30 – пускання поминальних свiчок рiчкою Сейм.

Запрошуємо всiх свiдомих українцiв, справжнiх патрiотiв до Батурина на вшанування пам'ятi загиблої столицi та її захисникiв, подарувати експонат для фондiв заповiдника "Гетьманська столиця".

Наталія КРИВОНОС,
завідуюча відділом науково-просвітницької роботи БДІКЗ

ВІДЛУННЯ

УКРАЇНА УРОЧИСТО ВІДЗНАЧИЛА 65-РІЧЧЯ СТВОРЕННЯ УПА

ВИШГОРОД

Вишгородцi вiдзначили 65-ту рiчницю створення Української Повстанської Армiї бiля пам'ятника Т. Шевченку. Близько пiвтори сотнi мешканцiв райцентру зiбралися для вшанування героїв, якi вiддали своє життя за Самостiйну Українську Соборну Державу. Святковий захiд вiдбувся за iнiцiативи Вишгородської РО КУН. Вiн розпочався з виконання Державного гiмну України, потiм представники полiтичних партiй та громадськостi поклали квiти до пам'ятника Тарасу Шевченку.

Отець Богдан вiдправив панахиду за загиблими героями у боротьбi з гiтлерiвськими та радянськими окупантами в роки вiйни. Пiсля виступiв окремих учасникiв свята муніципальний хор "Коралi" виконав повстанських пiсень. Активiсти КУН розповсюджували газету "Нацiя i держава" та книги про УПА. Цей захiд широко висвiтлювали мiсцевi ЗМI. Хочу подякувати за пiдтримку в проведеннi свята пiдприємцям О. Клавдiєнку та В. Костюченку, заступнику голови районної ради О. Тарасенку.

На жаль, на свято, як i торiк, не з'явилися керiвники мiської влади, що вже стає сумною традицiєю.

Валерій СИДОРЧУК,
голова Вишгородської РО КУН

ВІННИЦЯ

Урочистостi з нагоди нацiонального свята тривали кiлька днiв. Так, молодi нацiоналiсти органiзували прес-конференцiю для мiсцевих ЗМI. Присутнiх ознайомили з iсторiєю створення УПА та її дiяльнiстю на теренах Вiнниччини. Було оприлюднено звернення молодих нацiоналiстiв до обласної ради з вимогою визнати воякiв ОУН-УПА на Вiнниччинi героями нацiонально-визвольної боротьби української нацiї, воюючою стороною в роки Другої свiтової вiйни з наданням їм усiм пiльг згiдно iз чинним законодавством України. У зверненнi також висловлено сподiвання, що мiсцева влада перейменує вулицi i площi мiст, мiстечок, сiл, селищ на Вiнниччинi з iмен катiв української нацiї на iмена нацiональних героїв, таких, як Симон Петлюра, Степан Бандера, Роман Шухевич, Ярослав Стецько, Омелян Грабець та iнших.

За iнiцiативи Проводу Вiнницької ОО КУН у мiстi над Бугом урочисто вшанували ветеранiв ОУН–УПА. До пам'ятного знака Сiчовим Стрiльцям i воякам ОУН–УПА було покладено квiти.

Закінчення на 2-й стор.

44
4 820102 210017

ВІДЛУННЯ

УКРАЇНА УРОЧИСТО ВІДЗНАЧИЛА 65-РІЧЧЯ СТВОРЕННЯ УПА

Урочистий захід у гарнізонному Будинку офіцерів ВПС України розпочали з виконання Гімну українських націоналістів і благословення о. Стефана – священика УГКЦ.

З доповіддю виступив науковець Іван Коломієць, який досліджує діяльність УПА, зокрема боротьбу відділення УПА – "Південь", що діяло під проводом О. Грабця ("Батька") на теренах Вінниччини.

Товариство "Меморіал" ім. В. Стуса презентувало виставку світлин "Армія нескорених".

До привітань ветеранів долучилися артисти ансамблю пісні і танцю ВПС України "Крила України", гурту "Просвіта", юна співачка Настя Гудзевич та фольклорний гурт "Щедрик". Лунали українські народні, стрілецькі і повстанські пісні.

Олександр МАКОВЕЦЬКИЙ

ЖИТОМИР

Патріотична молодь Житомира на честь 65-річчя створення УПА та в пам'ять про трагічну загибель Степана Бандери влаштувала факельну ходу вулицями обласного центру. Цією акцією юнаки і дівчата обласного центру засвідчили

свою вірність і відданість справі борців визвольних змагань за вільну й незалежну Українську державу, готовність відстоювати їхні священні ідеали у протистоянні з антиукраїнськими силами.

Прес-служба ЖОО КУН

ЛУГАНСЬК

У приміщенні Українсько-Канадського центру "Відродження" відбулося урочисте святкування 65-ї річниці Української Повстанської Армії. Організатором акції виступила Луганська обласна організація всеукраїнського товариства "Просвіта" імені Тараса Шевченка. Активну участь у заході також взяли представники ЛугОО КУН: голова секретаріату ЛОО КУН Олександр Антонов та голова молодіжної референтури Руслан Єгоров.

Переважну більшість аудиторії становили студенти Луганського національного педагогічного університету. Наприкінці заходу від імені присутніх було ухвалено листа до Секретаріату Президента, де йшлося про підтримку ініціативи Президента щодо нагороди Романа Шухевича званням Героя України посмертно. Також в листі засуджувалися українофобські заяви депутатів Луганської обласної ради, що ганьбили гідність українських вояків.

Олександр АНТОНОВ,
голова секретаріату ЛОО КУН

* * *

У рамках програми "Колізей" луганського телеканалу "РТА" розгорнулась дискусія щодо ролі і значення УПА та постаті генерала Р. Шухевича. Присутній представник "Русского блока" допускався у своїх висловлюваннях вкрай некоректних висловів і заявив про те, що українську мову він знає, але говорити нею "брєзгуєт", за що отримав несхвалення присутніх та зауваження з боку ведучого програми. Необхідність визнання воїнів УПА обстоювали голова Луганської обласної організації "Просвіта", викладач історії Луганського національного педагогічного університету В. Семистяга та молодіжний референт Луганської ОО КУН Р. Єгоров. Під час інтерактивного голосування 30% глядачів своїми дзвінками висловили прихильність позиції визнання українських героїв. Обговорення викликало живий інтерес телеглядачів, і голосування відбувалося досить інтенсивно.

Руслан ЄГОРОВ,
молодіжний референт ЛОО КУН

Закінчення. Початок на 1-й стор.

ЛУЦЬК

Згідно з розпорядженням Волинської облдержадміністрації, було створено організаційний комітет, який розробив програму заходів з відзначення в області 65-ї річниці УПА та 100-річчя від дня народження Романа Шухевича.

Зокрема, у Луцьку, в драматичному театрі ім. Тараса Шевченка, відбулася урочиста академія за участі ветеранів ОУН-УПА, членів міської організації Конгресу, представників правих партій, громадських організацій, органів влади.

У рамках заходу у Луцьку відбулася зустріч з Юрієм Шухевичем, сином легендарного Романа Шухевича, на яку завітали ветерани ОУН-УПА та члени ВОО КУН.

На Київському майдані міста традиційно відбулася посвята курсантів Луцького військового ліцею в ліцеїсти.

У Волинському краєзнавчому музеї відкрито виставку "З історії Української Повстанчої Армії на Волині". Відвідувачі вперше отримали можливість ознайомитися з численними матеріалами із фондів Волинського та Любомльського краєзнавчих музеїв, Нововолинського історичного музею, Державного архіву Волинської області, Торчинського народного історичного музею, особистих архівів учасників національно-визвольних змагань та з особистого домашнього архіву краєзнавця Валентини Єгорової.

Виставку відвідав Богдан Громадюк – син легендарного командира, одного з перших сотників УПА, а в 1944 році першого заступника військового з'єднання "Завихост" Олексія Громадюка (псевдо "Голобенко", "Остріжський").

Відбулася також конференція старшокласників Луцька на тему: "Молодим – правду про УПА", яку ініціювали міське управління освіти та науки і секретаріат ВОО КУН.

Валентина ЄГОРОВА,
голова секретаріату ВОО КУН

НОВОМОСКОВСЬК

Напередодні свята Покрови Пресвятої Богородиці та 65-ї річниці УПА лідери місцевих органів КУН і "Просвіти" та інших політичних сил провідали ветеранів УПА, привітали зі святом, вручили подарунки і подяки за жертовність і відданість нашій Україні. Зокрема, у Дніпропетровську відвідали Миколу Невидайла – члена Спілки письменників України.

Відзначення знаменної дати у Новомосковську розпочалося у Свято-Троїцькому соборі УПЦ КП, де настоятель храму отець Миколай відправив службу.

Після цього учасники дійства здійснили ходу з національними прапорами та знаменами політичних партій до пам'ятника Тарасу Шевченку. До підніжжя монумента лягли барвисті осінні квіти. Тут же були виголошені промови і подяки ветеранам УПА, вручені квіти та ікони Пресвятої Богородиці.

Керівники міста і району не взяли участі у святкуванні 65-ї річниці створення УПА.

Володимир ІЛЬЧЕНКО

РІВНЕ

З нагоди ювілею УПА активісти РОО КУН узяли участь у Хресній ході, яка пройшла центральною частиною Рівного. Під час святкової ходи були покладені квіти до пам'ятників "Загиблим за Україну", Климу Савуру, Тарасу Шевченку. Також квіти були покладені до меморіальної дошки Степану Бандері.

Представники Конгресу спільно з активістами НСНУ взяли участь у відкритті меморіальної дошки Роману Шухевичу.

Секретаріат РОО КУН.

СІМФЕРОПОЛЬ

У Сімферополі відбувся мітинг, присвячений 65-й річниці створення УПА і Покрові Пресвятої Богородиці, в якому взяли участь КО КУН, представники українського козацтва в Криму, а також інші патріотичні політичні партії та громадські організації.

На жаль, святковий мітинг перетворився на протистояння між українськими патріотами і озвірілими шовіністами. Місцева влада видала дозвіл на проведення акцій біля пам'ятника Тарасу Шевченку, окрім КУН, ще двом партіям. Тільки завдяки професійним діям начальницького складу Сімферопольського міськвідділу ГУ МВС України в Криму і бійців спецпідрозділу "Беркут" вдалося уникнути бійки, за винятком декількох інцидентів.

Але деякі керівники міськвідділу міліції відмовилося забезпечити коридор учасникам мітингу для урочистого покладання квітів до пам'ятника Великому Кобзарю.

Попри шалений спротив, члени КУН і козацтво змогли поспілкуватися із представниками ЗМІ, а також надали таку можливість ветеранам УПА, які були присутні на цьому заході.

У відповідь на провокативні дії та образливі заклики представників проросійських шовіністичних партій українці відповіли співом національного Гімну "Ще не вмерла України ні слава, ні воля" та скандуванням "Слава Україні! Героям слава!", "Слава нації! Смерть ворогам", "Слава Степану Бандері та Роману Шухевичу", "Слава Українській Повстанській Армії".

Одноголосно було прийнято резолюцію, в якій дана висока оцінка героїчній боротьбі УПА за незалежність України і поставлено вимогу офіційного визнання вояків УПА учасниками національно-визвольних змагань.

Олекса НОСАНЕНКО,
молодіжний референт КО КУН

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ

У Хмельницькому пройшов цілий комплекс заходів. Силами обласної організації КУН експонувалася фотовиставка "Пам'ятай – ти нащадок Героїв!".

Обласна влада організувала безплатний перегляд кінофільмів про УПА, про Романа Шухевича у районних кінотеатрах Хмельниччини. З ініціативи Хмельницької облдержадміністрації в музично-драматичному театрі пройшла урочиста академія. ХОО КУН та Подільський полк Характерного козацтва провели смолоскипну ходу центральними вулицями обласного центру. Перед цим дійством відбувся мітинг біля Ангела Скорботи. Після цього колона із трьох сотень людей, переважно молодого віку, із 65-ма смолоскипами та прапорами КУН із гаслами "ОУН–УПА – державне визнання!", вирушила до пам'ятника Богдану Хмельницькому, символізуючи своєю ходою шлях від трагічних сторінок нашої історії до перемог. До заходу приєдналися члени УНА-УНСО та Народної самооборони. Поблизу ТЦ "Дитячий світ" учасники святкової ходи лампадками виклали символічне "65 – УПА", та проголосили це місце Майданом Героїв УПА, нагадуючи владі про необхідність перейменування "совкових" топонімічних назв на честь Українських Героїв.

Прес-служба ХОО КУН

ЧЕРНІГІВ

Учасники святкування 65-ї річниці створення УПА зібралися в Чернігові біля каменя "Борцям за волю України". Священики УПЦ КП та УГКЦ провели спільний молебень за полеглих у боях з фашистськими та совєтськими окупантами кращих синів української нації. У своїх промовах учасники зборів згадували імена провідників національно-визвольного руху та вшанували пам'ять мільйонів невинно закатованих сталінським та гітлерівським режимами українців.

Після закінчення урочистих зборів присутні виконали державний та духовний гімни України, проспівали повстанських пісень.

Прес-служба ЧОО КУН

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 32-05-03
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Костянтин Філімоненко	(0642) 53-96-85
Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95
Львів	Пшевлоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 75-83-113
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

МЕТАМОРФОЗИ ЧАСУ

ПІСЛЯ ЕЛЕКТОРАЛЬНИХ ЖНИВ

Що день прийдешній нам готує?

Фото Олекси ВАЩЕНКА

ВИБОРИ 30 вересня спричинили не лише очікувані метаморфози на двох гілках української влади, а й послужили своєрідним детонатором для знакових змін в середовищі політичних сил. Цією публікацією "Нація і держава" починає огляд українських політичних "редутів".

Михайло СИДОРЖЕВСЬКИЙ,
"Нація і держава"

Партія регіонів – колос на глиняних ногах?

Поки що важко спрогнозувати, до яких наслідків для самої Партії регіонів призведе куца перемога на виборах цієї політичної сили, в результаті якої владу, напевно, таки доведеться віддавати іншим. І чи так само чітко спрацьовуватиме "бригадна" дисципліна в стані донецьких, якщо помаранчеві тепер, на відміну від минулого літа, не наroблять дурниць, і таки не лише сформують уряд і більшість, а й порозуміються між собою і втримають владу у своїх руках. (Втім, подібне можливе лише за обставин майже неймовірних, а саме, що помаранчевий табір не перетвориться на відомих героїв з старої байки про лебедя, рака і щуку. А про те, що подібне може статися, причому дуже скоро, свідчать окремі промовисті сигнали, котрі періодично надходять з цього табору). Чи є гарантія, що "люди бізнесу" з партії донецьких втримаються від спокуси – ні, не побігти привселюдно до фракцій переможців (цей досвід після Мороза і Кінаха сотоваріщі навряд чи буде тепер повторений), – а просто, знайшовши якісь інші форми самореалізації, "маякнути" новій владі: ми, мовляв, теж продаємось, але наша ціна ось така... І, дивись, якийсь, здавалося б, досі надійний чиновник проявить зайву самостійність у прийнятті якогось важливого рішення, або депутати котроїсь із місцевих рад проголосують зовсім не так, як розпорядився Віктор Федорович... А далі, чого доброго, і в парламенті можуть виникнути несподіванки... Тим більше, що насправді ця партія є доволі строкатим конгломератом, який об'єднує, здавалося б, непоєднувані речі: ностальгуючих за совком і дешевою ковбасою пенсіонерів і бомжів, – це з одного боку, а з іншого – мільярдерів калібру Рената Леонідовича. Звести все це докупи, звісно, можна – достатньо пообіцяти громадянам перших двох категорій (а таких у нас вдосталь), знову ж таки, дешевої ковбаси, після чого ввімкнути в репродукторах мелодію з відомої совєцької пісні про "огромную страну" і голосно гукнути "бей бандеровцев і оранжевих!". Але ж обіцянками і лозунгами не нагодуєш, що, зрештою, і підтвердили результати останніх виборів – у абсолютному вимірі провладна Партія регіонів набрала набагато менше голосів, ніж півтора року назад... Вже не кажу про те, що ніяка ідеологія не зцементовує лав цієї партії, ніякі лозунги, крім дешевого "ковбасного" і провокативного "дайош рускій язик!", не об'єднують цю політичну силу докупи. Крім того, відомо, що й у самому стані донецьких далеко не завжди панує благодать і порозуміння, і що грошові партійні лантухи не з усіх позицій доходять згоди між собою. І це ще питання: як себе вестимуть олігархи, перебуваючи в опозиційних шанцях, – адже їм, на відміну від обдуреного "електорату", є що втрачати.

Щоправда, якщо казати про ідеологію, то і в теперішніх політичних опонентів донецьких у цьому питанні – суцільна каша. Однак наразі мова не про партійну ідеологію, а – про перспективи партійного будівництва ключових суб'єктів нашого політичного життя.

Так-от, те, що Партія регіонів, цей колос на глиняних ногах, навряд чи довго протримається у теперішньому вигляді, є фактом, який мало піддається сумніву. Тим вірогідніше це у разі, якщо ця політична сила буде, по-перше, усунута від влади нині, а по-друге, не зможе повернути собі важелів управління й за результатами наступних президентських виборів.

Між іншим, не видно, щоб донецькі особливо надавали увагу "роботі над помилками", залишаючись, по суті, таким собі архаїчним уламком совєцької епохи з дещо осучасненим, не без допомоги американських технологів, антуражем і підфарбованими декораціями.

Крім того, як відомо, вагоме значення для політичної сили має й особа лідера, його харизма. Ми не знаємо, на скільки ще вистачить пороху в порохівницях у теперішнього трибунного лідера донецьких. І що буде, коли Віктор Федорович почне, як то кажуть, здавати. Адже й вік починає підпирати, та й удар він, незважаючи на солідну вагову категорію, тримає аж ніяк не по-боксерськи, а болісні поразки, як це видно, таки істотно зачіпають тонкі струни його на диво вразливої душі.

Втім, слід визнати, що навряд чи Партію регіонів чекатиме сумна доля подібних їй, колись впливових мильних пузирів – партій тодішньої влади: НДП, СДПУ(о) чи блоку "Єдина Україна". Ця політична сила, скоріш за все, таки збережеться, адже основу її сили складають бізнесові інтереси найпотужнішого в Україні регіонального клану.

Як догодити віслюкові і втримати серпентарій?

Якщо ж говорити про БЮТ, то ця сила перебуває нині на підйомі, набираючи обертів від виборів до виборів. Звичайно ж, подібне відбувається завдяки харизмі лідера – Юлії Тимошенко. Скоріш за все, вдало вибрана тактика і стратегія дозволять цій політичній силі невдовзі перебрати на себе важкі, але такі солодкі вериги "партії влади". Еклектична суміш популістських соціальних гасел, колосальні кошти, вкинуті на формування і підтримку образу чи то новітньої Жанни д'Арк, чи принцеси Діани вкупі з матір'ю Терезою, а також шалена, нестримна воля до влади (за цим показником Тимошенко – незаперечний національний лідер), яку демонструє тендітний і симпатичний очільник БЮТ, – всі ці чинники якраз і творять той своєрідний феномен новітньої української політики, яким, без сумніву, є Юлія Тимошенко. Складається враження, що ніхто і ніщо не зможе зупинити її нестримного сходження на найвищу вершину омріяної влади. Як переконує попередній досвід боротьби, будь-які метаморфози долі вона вміє використати на свою користь і, за словами її електоральних опонентів, "викрутиться" з будь-якої ситуації.

Відповідно, майбутнє політичної сили, яку очолює Юлія Володимирівна, повністю залежить від становища і перспектив лідера. Авторитет і вплив її в бютівському середовищі є незаперечним і абсолютним. Ніхто з найближчого оточення навіть і близько не може претендувати на ту величезну народну любов (це сказано без сарказму і без перебільшення), якою користується ця жінка...

Разом з тим, говорити про ідеологічну наповнюваність БЮТ чи про якісь об'єднавчі (крім, звісно, грошей і бажання влади) чинники середовища, яке називається Блоком Юлії Тимошенко – ознака поганого тону. Гурт мобільних, хитрих, доволі цинічних (втім, це не дивина для нашої політики) і переважно заможних пристосуванців, які, просуваючись у фарватері сильного і амбітного лідера, зваблюють "народ" крикливими популістськими гаслами – ось що становить собою ця політична сила. Між іншим, цей феномен – а саме природу людської віри в обіцянки, що їх продукує Тимошенко, більше того, народну любов до неї, яка подекуди переходить у фанатизм, – у нас досі не досліджено. І чи це не рудимент і атавізм недоброї пам'яті часів "розвинутого соціалізму", коли обіцяне з високих трибун прекрасне майбутнє ("національні багатства поллються нестримним потоком" і тому подібна дурня) виконувало функції такого собі жмута соломи на кінчикові дишля, за яким з останніх сил тягнувся і ніяк не міг дістати, тягнучи таким чином копицю сіна, впряжений у воза знесилений нещасний віслюк? А що цій дурній тварині за подібних обставин не потрібен і батіг – віслюк же цупиться з усіх сил, аби дістати прив'язану до дишля солому – так то й добре, адже візник при потребі не лише з повним правом може обізвати себе "демократом", а й – що головне – віслюк йому повірить, бо ж таки обійшлося без батога...

Що і хто може зупинити нестримний лет Тимошенко до найвищої влади?

Серед чинних політичних мужів таких, здається, наразі немає.

І поки що не передбачається.

Здається, єдиний, хто може стати на заваді амбітним устремлінням Юлії Тимошенко – це... сама Юлія Володимирівна. Проблема цієї жінки-політика в тому, що ми досі знаємо її переважно за викривальними гаслами чи красивими обіцянками, а не за конкретними справами. Півроку її урядування в 2005 році нині мало хто пам'ятає, тим більше, що тут спрацьовує феномен колективної забудькуватості (чудово, між іншим, описаний Ґарсія Маркесом у його знаменитому романі "Сто років самотності"). Однак, насправді, у разі повторного сходження Тимошенко на прем'єрський пост (якщо вона таки розпочне глобальний переділ власності, адже недаремно в її перемогу поважні люди вкладали мільярди, при цьому вона, певно, буде намагатися виконати фантастичні обіцянки соціального характеру, оприлюднені нею під час останніх виборів), – у такому разі країну може поглинути перманентна і глибока соціально-економічна криза, до якої додасться немилосердна і виснажлива лихоманка політичної боротьби за президентське крісло. Принаймні, важко зрозуміти, яким чином Юлії Володимирівні вдасться одночасно наздогнати двох зайців – перш за все, догодити тій когорті мільярдерів і мільйонерів, котрі тісним серпентарієм оточили її, а тепер, зрозуміло, очікують "заслужених" дивідендів; і, разом з тим, виконати захмарні обіцянки виборцям, котрі, так само тепер порозкривали роти в надії не пропустити обіцяних під час виборів благ. Невиконання будь-якої з цих двох позицій загрожує великим політичним перспективам Тимошенко. Намагання ж виконати обіцянки одночасно "на два боки" може загнати країну в ступор.

ПОПІЛ ІМПЕРІЇ

ТОРЖЕСТВО МАЛОРОСІВ

Володимир ГЕНИК

Довідавшись про те, що на 17.00 27 жовтня в Одесі намічено відкриття пам'ятника російській імператриці Катерині ІІ, патріотичні сили міста направили міській владі заяву про проведення у цей час на Катерининському майдані акції протесту. Але коли близько 400 представників КУН, УНП, партії "Реформи і порядок", ВО "Свобода", Українського козацтва під керівництвом отамана Ігоря Вардинця, а також мешканці міста, які не погоджуються з рішенням міської ради, у визначений час прийшли на місце події, їх зустріли чотири кордони "Беркута" та металева огорожа.

Незважаючи на перешкоду, протестанти спробували прорватися на майдан, але відбірні сили міліції стіною стали на захист імперських символів (прихильники Катерини ІІ тримали в руках російський триколор, прапори російської монархії, стяг з чорним двоголовим орлом на жовтому тлі тощо).

Відбулося кілька сутичок, внаслідок чого 10 учасників акції протесту були затримані.

Зрештою, о 18.00 депутат Одеської міської ради від прогресивних соціалістів Руслан Тарпан, ігуменя Свято-Архангело-Михайлівського монастиря Серафима та народний депутат України V скликання від Партії регіонів Дмитро Волошенков відкрили пам'ятник.

Демонстранти – противники відкриття пам'ятника тримали в руках лозунги "Пам'ятник Катерині ІІ – злочин проти України!", "Катерини ІІ в Одесі не буде! Гурвіца – теж!", "Гурвіц – провокатор".

До речі, одеських націоналістів підтримали в акції представники молодіжної організації КУН з Миколаєва на чолі з Олексієм Козачинським та Мелітополя, очолювані Олександром Поляковим.

Помпезне відкриття в Одесі пам'ятника катові українського народу відбувається на фоні численних рейдерських атак влади міста на підприємницькі структури. Так, через судові інстанції Гурвіц і К° намагається обібрати найбільший промисловий ринок "7 кілометр" на суму 0,5 млрд. грн. та зазіхає на територію морського порту. А фарс з відкриттям пам'ятника Катерині ІІ (тепер його цілодобово охороняють правоохоронці замість того, щоб боротися із злочинністю) є намаганням відвернути увагу одеситів від їхніх насущних проблем.

м. Одеса

...І ЧУЖОГО НЕ ЦУРАЙТЕСЬ

НОВИЙ АЗІЙСЬКИЙ ТИГР ГОТУЄТЬСЯ ДО СТРИБКА

У Національній спілці письменників України відбулась презентація двох книг президента Казахстану Н. Назарбаєва "Казахстанський шлях" та "Політика миру і злагоди"

Ольга ДУБОВИК

Подія, що її без перебільшення можна означити і як культурницьку, і як політичну, сталася в рамках Року Казахстану в Україні: до Києва завітала делегація Республіки Казахстан на чолі із заступником голови Асамблеї народів Казахстану, завідувачем Секретаріату АНК при Адміністрації Президента Назарбаєва Ж. Алієвим. Казахи привезли не тільки гостинці, а й яскраву часточку власної віковічної духовності у вияві ансамблів національної пісні й танцю "Гульдер", "Елкісса", вокальної групи "Азія" та будинку моди з Астани "Макпал". До нас приїхали також представники української діаспори в Казахстані: голова Асоціації "Українці Казахстану" М. Парипса, голова Українського культурного центру міста Семей М. Плахотнюк, депутат Мажилісу парламенту РК Л. Питаленко, голова Українського культурно-просвітницького товариства "Єднання" О. Жумаєва, голова Українського культурного центру міста Алмати В. Лимаренко, голова Українського національно-культурного центру "Дніпро" Жамбильської області Федір Клименко, голова Українського національно-культурного центру Карагандинської області М. Зеленяк.

Виступаючи на презентації, Надзвичайний і Повноважний посол Казахстану в Україні А. Жуматаєв наголосив:

– Обидві книги вийшли українською мовою на знак великої поваги до українського народу, з яким нас пов'язують споконвічні дружні відносини. Наші народи мають багато спільного: та ж сама щирість, відкритість, гостинність. Казахи також пережили голод на початку тридцятих років минулого століття. Нас теж переполовинили репресії. Аналогом Чорнобильської трагедії, що спіткала Україну, стали ядерні вибухи під Семипалатинськом. У наших народів – схожі історичні шляхи. У Казахстані – одна з найбільших українських громад на пострадянських теренах. Тож у майбутнє нам треба йти пліч-о-пліч. Товарообіг між нашими країнами постійно збільшується: назагал зріс від 700 мільйонів доларів на рік до 3 мільярдів (очікуваний приріст до кінця цього року). Ми повинні розвивати нашу культуру, мову, економіку. Казахстан був і є стратегічним партнером України в Азії, а Україна – стратегічним партнером Казахстану в Європі.

У двох своїх книгах президент Казахстану (він же – голова АНК) насправді зафіксував доктрину пострадянського розвитку такої територіально і ментально великої країни, як Казахстан. Враховано все: від перших кроків розбудови державності Казахстану до стратегічної мети. Чітко визначені орієнтири, пріоритети і шляхи досягнення тієї чи іншої цілі у державотворенні. Судячи з усього, Казахстан чітко визначився, чого хоче, і впевнено крокує обраною дорогою.

На очах у всього світу такі "азійські тигри", як Корея чи Китай, демонстрували дива економічного прориву. І якщо невдовзі щось подібне відбудеться з Казахстаном – нещодавнім "співкамерником" України по "союзу нерушимих республік свободних", – це буде і радше мудро спланованою закономірністю, аніж дивом.

– Шлях, який ми обрали, базується на двох китах: стабільності й економічному розвиткові, – наголосив Ж. Алієв. – Ні те, ні інше неможливо без порозуміння та мирного співіснування між усіма 130 націями і народностями, які в силу історичних причин складають народ Казахстану. Відомо, що всі конфлікти у світі відбуваються на ґрунті релігійних та міжнаціональних суперечностей. Казахстан вирішив піти іншим шляхом, обравши, на нашу думку, оптимальну форму зближення націй у вигляді Асамблеї Народів Казахстану. Донедавна АНК мала статус дорадчо-консультативного громадського органу при президентові, однак нині АНК – це конституційний позапартійний орган. 9 представників Асамблеї – парламентарі, серед них і українець Валерій Вишниченко. Національний склад Казахстану: 60 відсотків – казахи і 40 – представники інших народів. Українська діаспора з-поміж інших посідає третє місце і складає близько 500 тисяч осіб. До АНК входять 367 представників усіх 130 націй і народностей, що живуть у Казахстані. Найпоширеніші – росіяни, українці, білоруси, узбеки, поляки, німці, болгари, чеченці.

Зверніть увагу: АНК – це казахстанське ноу-хау, аналогів якому немає у цілому світі. Результат – жодних міжетнічних чи міжрелігійних конфліктів. А плани у нас амбітні – відповідно до державної Стратегії -2030, Казахстан планує досягти такого економічного зростання, щоб на одного громадянина випадало 6 тисяч доларів прибутку щомісяця.

Ми виховуємо казахстанський патріотизм – єдиний для всіх націй, які населяють нашу спільну батьківщину. Всі – рівні. І водночас приділяється величезна увага розвиткові національних мов і культур, навіть найменших. В обласних, районних центрах діють Будинки дружби, що повністю утримуються державою. Усі організаційні потреби національно-культурних товариств також оплачуються з державного бюджету. Кожному національно-культурному центрові держава виділяє на рік 10 тисяч доларів. Цьогоріч Українському центру надано удвічі більше – 20 тисяч доларів. На ці кошти можна орендувати приміщення, концертні зали, заплатити за оргтехніку та комунальні послуги. А ще для національно-культурних центрів – безплатний ефір на казахстанському радіо.

Казахстан – світська держава. Водночас парламент затвердив святкування подвійних свят на зразок Різдва Христового та Курбан Байрам. Невипадково саме у Казахстані відбулися два міжнародні форуми за участю представників усіх основних Світових Релігій.

Щодо мови, то казахська визнана державною, а російська в цій країні (для задоволення потреб людей старшого покоління) має статус офіційної. Відродження казахської мови відбувається поступово, і для цього створено всі необхідні умови. Держава також пропагує та стимулює (особливо у молодіжному середовищі) вивчення англійської та інших мов міжнародного спілкування.

– Невдозі у нас пройде Десятий фестиваль національних мов і культур, – розповідає член АНК, голова Асоціації "Українці Казахстану" Михайло Парипса. – Відбуваються також фестивалі національних кухонь, національних костюмів. Все це робиться дуже організовано. Керівник республіканського національного об'єднання має право раз або й два на рік особисто зустрітися з президентом Назарбаєвим, який, до речі, досить добре знає українську мову та всіляко її підтримує. Є можливість поставити проблемні питання, які тут же "беруться на олівець" працівниками державного апарату. Щороку за регламентом проводиться сесія АНК, де підводяться підсумки подій у житті національних громад. Президент Назарбаєв наполіг, щоб представник кожної нації виступав виключно своєю мовою...

* * *

Власне, газетна стаття дає можливість лише частково і вибірково охопити основні аспекти казахстанського державотворення, що їх запропонував своїй країні Нурсултан Назарбаєв. Всі складові державницької філософії Казахстану доступною, лаконічною мовою викладені у двох книгах казахстанського Президента. І навіть прочитавши один-два розділи, розумієш: вчитися можна і потрібно також і на чиїхось успіхах. Однак шукати власний шлях до власного успіху доведеться все ж таки свій, український. Пліч-о-пліч з такими по-справжньому дружніми народами, як казахи. До речі, наступний, 2008 рік, має стати роком України у Казахстані.

СОРОМ МОВЧКИ ГНУТИ СПИНУ!

Ось так україножери в столиці воюють з ненависною для них Україною

Пам'ятаєте, ще на початку "Перебудови" з московського лігва прокаркали, що українське національне вбрання, зокрема вишиванка, це "антисемітка". Тому війну проти всього українського національного розпочали негайно: блискавично, як "Бурю в пустелі". Попадання молотом чи каменюкою із пращі – влучніше, аніж нашою ракетою в броварський житловий будинок.

Тому, за українською поеткою Лесею Українкою,

"Ми навіть власної не маєм хати,
Усе одкрите в нас тюремним ключарам".

Влучено в "десятку", в столиці України, в самісіньке серце вашої донечки.

"Кому ж не стиснуться раптово руки
Від помсти лютої жаги?".

Тому і б'ють вороги, яничари і перевертні у серце України, щоб знищити нашу націю на генетичному рівні. А

"Народ наш, мов дитя сліпеє зроду,
Ніколи світа-сонця не видав",
За ворогів іде в огонь і в воду,
Катам своїх поводирів оддав."
"О, сором мовчки гнути спину і страждати,
Як маєм у руці хоч заржавілий меч.
Ні, краще ворогу наодсіч дати,
Та так, щоб голова злетіла з плеч!"

Михайло ШУЛЯК, м. Київ

ПРОВОКАЦІЇ НЕ ПРОЙДУТЬ

Провід Чернігівської ОО КУН виступив із заявою проти відкритих провокативних спроб втягування державницьких патріотичних сил Чернігівщини у кримінальні справи проросійських фашистських угруповань. Так, у повідомленні Чернігівського обкому ЛКСМУ про ножове поранення керівника "військово-патріотичного" клубу при міськкомі ЛКСМУ В. Логвінова висловлюється думка про причетність до злочину націоналістів.

Нещодавно було виявлено одного з членів антиукраїнського угруповання, учня ЗОШ №1 Д. Пушіна, який визнав себе винним у злочині, передбаченим ст. 129 ККУ, стосовно голови Чернігівської ОО КУН В. Рябченка. Під час слідства Д. Пушін повідомив, що входить до "військово-патріотичного" клубу під назвою "Сєверний Фронт", мета якого – ліквідація Української незалежності та об'єднання в "єдиний Слов'янський союз братніх народів", та про причетність їхньої банди в актах вандалізму на території міста та області. За його словами, члени "Сєверного Фронта" проводять регулярну військову підготовку з відповідним ідеологічним змістом.

Неважко здогадатися, що правоохоронні органи, проводячи слідство стосовно актів вандалізму на Меморіалі Героїв Крут, Єпархії УПЦ КП, "Просвіти" та інш., вийшли на причетних до цих злочинів осіб. Замітаючи сліди, організатори нападу на В. Логвінова мають на меті "вбити двох зайців" – прибрати свідків, які почали давати інформацію, та перекласти вину на українських націоналістів.

Провід Чернігівської ОО КУН висловлює занепокоєння фактами незаконної діяльності та підготовки бойовиків проросійських фашистських угруповань на території Чернігівської області та бездіяльності щодо цього силових структур. Громадяни України повинні бути захищені від посягань на їхню свободу та здоров'я, а силові структури – забезпечити закон та конституційний порядок.

Прес–КУН, Чернігівська обл.

ВИКЛИКИ СЬОГОДЕННЯ

ЧИЇХ БАТЬКІВ МИ ДІТИ?

Протидію морально-інтелектуальному геноциду демонструє в зросійщеній Східній Україні один "козак із міліона свинопасів"

Сергій МЕЛЬНИЧУК

Якщо за радянської влади для української культури і мови створювалися умови існування як для екзотичної культури, то після проголошення Української суверенної і незалежної держави, із метою дискредитації ідеї самостійної України, створюються всі можливі умови для знищення українського козацького духу і його культури, як примітивного минулого. Ким створюється цей, по суті, морально-інтелектуальний геноцид українців, – у кожного своя думка.

Крім дебілізації й аморалізації підростаючого покоління, як фактора морально-інтелектуального виродження українців, важливе значення має проблема отримання вищої освіти державною українською мовою. Небажання керівників вищих навчальних закладів забезпечити надання освіти державною мовою, хоч і суперечить закону, але певними політичними силами підтримується й оберігається від притягнення до відповідальності осіб, які винні у порушенні порядку, встановленого Конституцією України у сфері застосування мов. У результаті – намагання відстояти свої конституційні права на отримання вищої освіти державною мовою сприймається в суспільстві, як наміри божевільної людини, якій захотілося повоювати з мафіозною системою.

З цією системою я зіткнувся, коли у 2005 році вступив до Східноукраїнського національного університету ім. Володимира Даля (СНУ ім. В. Даля).

Після неодноразових моїх офіційних письмових звернень до ректора з вимогою відновити мої порушені конституційні права у сфері застосування мов під час навчання і припинити розпалення міжнаціональної ворожнечі деякими викладачами університету під час проведення лекцій, на мене посилився морально-психологічний тиск з боку декана та одного з профільних проректорів. Гострота даного конфлікту й безцеремонність моїх опонентів у виборі засобів тиску на мене, та важливість проблеми змусили мене визначитися: наскільки мої вимоги принципові, і чи готовий піти до кінця у відстоюванні, у першу чергу, своєї людської честі й гідності, а потім уже й усіх інших своїх прав? Вирішуючи це питання, мені довелося самому собі поставити визначальні питання: "Чого ти хочеш? Створити враження захисту українських національних інтересів і тим створити образ ображеного щирого українця, який усіма силами прагне до відродження українського національного духу, а кляті хохли і москалі зводять нанівець усі щирі прагнення? Чи може ти хочеш конкретно досягти певного результату у вирішенні даної проблеми? Якщо конкретно, то чи усвідомлюєш ти, з якою системою тобі доведеться воювати, й усі можливі наслідки цієї війни?" Оскільки переступити через свої моральні критерії власної гідності, які встановлені, можливо, на генетичному рівні і підсвідомо керують моїми діями, я ніяк не міг, то за такої форми поставлених питань, у мене вибору не залишалося. І я вирішив, як уже не вперше в житті, залишитися самим собою і з'ясувати для себе: чого я вартий?

Після цього рішення я залишив навчання. Бо реальне усвідомлення ситуації – з якою системою мені доведеться воювати – не залишало варіантів.

Дехто з моїх знайомих, із проукраїнськими поглядами, сприйняв із розчаруванням моє рішення як рішення навіженої людини, запитуючи при цьому: "Навіщо ж так руба ставити перед собою буденні питання, вкрай ускладнюючи собі життя"? На що я відповів: "Є речі, які визначаються на генетичному рівні, переступивши через які, людина внутрішнього спокою ніколи не матиме. Наприклад, якщо дикого кабана загнати у свинарник, то він ніколи не змириться з життям у цьому свинарнику, а буде постійно, до скону, з усіх сил рватися на волю. Хоча здавалося б, що йому треба? У свинарнику тепло. У корито постійно насипають. Що ще треба? Здавалося б, живи та насолоджуйся життям..."

Зі скаргами на порушення моїх конституційних прав у сфері використання мов під час навчання у СНУ ім. В. Даля я звертався до суду і до прокуратури ще до того, як залишив навчання. Я пройшов усі інстанції прокуратури, включаючи й Генеральну прокуратуру України. Однак мої конституційні права як у сфері використання мов, так і права, гарантовані статтею 55 Конституції України (право на захист своїх прав у суді), не були відновлені. Мою скаргу в суді ніхто не збирався розглядати.

На своє звернення до Президента України – Гаранта Конституції, як до останньої інстанції, із проханням ужити відповідних заходів щодо відновлення моїх порушених конституційних прав на захист своїх прав у суді, я отримав формальну відписку заступника керівника служби з питань звернення громадян С. Конюхова. У цій відписці повідомлялося: "...Питання, порушені у Вашому зверненні, не належать до повноважень Президента України, визначених ст. 106 Конституції України, тому воно має розглядатися органами прокуратури у встановленому законом порядку".

Якби мої питання розглядалися прокуратурою у встановленому законом порядку, то я не звертався б до Гаранта Конституції. По суті, мені пояснили, що Гаранту Конституції не до відновлення моїх порушених конституційних прав.

Через декілька місяців, на підставі відповіді С. Конюхова, я звернувся до народного депутата України Левка Лук'яненка. Коли я був у Києві, Левко Лук'яненко запросив мене зустрітися з ним у Верховній Раді, де я його особисто попросив: "...на підставі наданих мною документів надішліть, будь ласка, до Президента України депутатський запит, щоб він подивився уважніше – хто його оточує".

Лише після особистої розмови з Левком Григоровичем мою скаргу до суду почали розглядати. Зрештою, 6 листопада 2006 року суддя Жовтневого районного суду м. Луганська І. Чаркіна постановила:

"Скаргу Мельничука Сергія Андрійовича до Східноукраїнського національного університету ім. В. Даля задовольнити частково.

Визнати протиправною діяльність Східноукраїнського національного університету ім. В. Даля стосовно Мельничука Сергія Андрійовича;

Зобов'язати Східноукраїнський національний університет ім. В. Даля здійснювати навчання Мельничука Сергія Андрійовича у відповідності до чинного законодавства – українською мовою;

Стягнути зі Східноукраїнського національного університету ім. В. Даля на користь Мельничука Сергія Андрійовича на відшкодування моральної шкоди 1000 гривень".

Я з такою постановою суду не згоден. Тому 6 грудня 2006 року подав апеляційну скаргу, у якій просив:

1. Розглянути мою скаргу за моєю участю;

2. Скасувати постанову Жовтневого районного суду м. Луганська від 06.11.2006 р. і постановити нову ухвалу, в якій:

1. Визнати встановлений порядок навчання в СНУ ім. В.Даля російською мовою – неправомірним у цілому, а не лише до мене особисто;

2. Зобов'язати СНУ ім. В. Даля реорганізувати свою діяльність у відповідності до українського законодавства;

3. Стягнути з СНУ ім. В. Даля 20 000 (двадцять тисяч) гривень на мою користь у якості відшкодування моральної шкоди.

Розміри відшкодування моральної шкоди, я вважаю, не повинні залишати у позивача відчуття змарнованого часу і здоров'я при відстоюванні своїх конституційних прав, як це відбувається сьогодні в Україні. Лише тоді, коли захист своїх прав і свобод у суді не буде збитковим для громадян, контроль над дотриманням закону в державі буде під належним громадським контролем. А поки що, внаслідок правового безчинства з боку правлячих кланів, громадяни України загнані у морально-психологічне ярмо, коли навіть сама думка про відстоювання своїх прав і свобод у суді від безчинства державних чиновників асоціюється, м'яко кажучи, із плюванням проти вітру. А якщо хтось і наважиться вирватися з цього ярма, звернувшись за захистом своїх прав до суду, то його засмикають по різних інстанціях, зволікаючи розгляд позову, – щоб не тільки у того, хто звернувся до суду з позовом проти касти державних чинуш, а й у всіх інших, хто проаналізує цей досвід захисту своїх прав, не виникало навіть думки судитися з владою. Саме тому створений мною прецедент захисту у суді своїх мовних прав, які гарантовані Конституцією України, викликає негативну реакцію з боку можновладців, які намагаються будь-якими засобами обплювати мене й помститися мені за таку "зухвалість". Бо якщо сьогодні один підняв голову і добився справедливості, завтра ще в когось виникне спокуса довести, хоча б самому собі, що він – людина, а не безправна й безпорадна худоба.

Той факт, що у молоді сьогодні, як мені здається, більш загострене почуття особистої гідності порівняно з минулими поколіннями – породжує небезпідставне сподівання, що незабаром українці зможуть вирватися з цього морально-психологічного ярма. А значить, виникнуть питання самоідентифікації: хто я, і якого роду-племені?

Я переконаний, що на генетичному рівні український козацький дух ще не вироджився. І я – не останній з могікан. А значить, українці ніколи не змиряться зі становищем тварини, бо то доля хохлів, а не українців.

м. Луганськ

ІДЕЯ І ЧИН

ДО ПИТАННЯ СТВОРЕННЯ УПА

Популярне введення до теми

Сергій КАЧИНСЬКИЙ

Окружний провідник Буковини Юліан Матвіїв–"Недобитий" (другий зліва) з групою повстанців

У той грізний час було започатковано рільничу реформу – передачу землі селянам. Цього не могла зробити жодна окупаційна влада, бо це не було в її інтересах. Це могла зробити тільки українська влада, і вона робила це через УПА. Були видані спеціальні "Акти надання землі". УПА охороняла цю землю від грабунку різних банд. Під її охороною селяни часто збирали хліб з поля.

УПА була уособленням і зовнішнім виявом Української Держави. Ця Держава мала всі атрибути суверенності на території, яку охороняла УПА. Таким чином, ми продовжували діяльність УНР, відновленої Актом 30 червня 1941 року. Форму державного ладу того часу можна якоюсь мірою прирівняти до ладу Гетьманської держави: воєнні округи відповідно можна було б порівняти з козацькими полками.

Важливим досягненням нашої політичної дипломатії була організація в 1943 році на Волині Наради поневолених Москвою народів. З ініціативою скликання цієї наради виступила київська підпільна газета "Українські Вісті" – орган ОУН(б). Провідним гаслом заклику було: "Нас 100 мільйонів! Ми творимо дійсну силу!" Перед загальноукраїнською нарадою представників поневолених народів СРСР відбувалися наради з представниками тих народів в окремих військових округах, на яких вони вибирали з-поміж себе делегатів на головну нараду.

Іншим значним досягненням стало порозуміння з командами союзних німецьких військ – мадярськими, словацькими, італійськими, – та домовленості про нейтралітет, про ненапад. У них купували ми зброю.

Чого нам тоді бракувало, дуже бракувало, то це – активних міжнародних переговорів. Основною перешкодою був наш ворог СРСР, тоді так потрібний Заходові. Одне слово, на міжнародній арені не вдалося нам здобути таких перемог, що ми виборювали в кривавих змаганнях в Краю. Світ майже зовсім не знав про нашу боротьбу з німцями і їхніми сателітами, адже основну інформацію Заходу постачала Москва. Тим часом ми вносили немалий позитивний внесок у той змаг народів...

Іноді нащадки роздумують над питанням: чому люди (повстанці, оунівці) так відважно і самовіддано воювали? Питання просте і складне одночасно. Передовсім тому, що ми віддавна вперше йшли воювати за себе самих – це дуже важливо зрозуміти. Ті, хто організовував боротьбу, були серед нас, були такими ж, як і ми. Вони нізвідки не приходили, були тут завжди. Ми ставали людьми і ставили себе нарівні з іншими народами, бо в цьому праві нам віддавна відмовлялось. Проста відповідь на це питання є в пісні, що її тоді повстанці співали:

За потоптану честь України,
За поганьблену землю свою,
Ми ідем, щоб підняти з руїни
Українську державу нову!

Оце, мабуть, найправильніша відповідь. (Автор цієї пісні, повстанець з Київщини, на жаль, зостався анонімом).

Як нас поборювано? Це питання теж досить складне. Проти нас часто виступали ворожі одна одній сили: німці разом з більшовицькими і польськими партизанами. Неймовірно, але, на жаль, це правда. Вороги в боротьбі за Україну були об'єктивно союзниками в боротьбі з Україною, і то вже не перший раз.

Весною 1942 року більшовицькі партизани напали на постерунок німецької поліції в селі Кортеліси на Волинському Поліссі. Забрали зброю і втекли до лісу. По якомусь часі німці у відплату спалили село і розстріляли близько трьох тисяч людей. Московські партизани не боронили ані село, ані людей. Їхнім завданням було спровокувати німців до репресій українського населення і тим самим посилити ненависть населення до німців.

Літом 1943 року група партизанів генерала Медведєва, що тоді воювала у Цуманських лісах, напала на млин в селі Малин і забрала борошно, що дало привід німцям для спалення села і близько 800 жителів – чехів, українців, євреїв, поляків. В обороні цього села згинув в боротьбі з німцями весь районовий провід ОУН Острозького району. У німецькій злочинній акції брали участь польські відділи з Луцька (дехто називає їх польськими фольксдойчами, що не змінює суті справи). Справа в тому, що жителі Малина активно співпрацювали з українським визвольним рухом, що й було головною причиною провокації молодиків генерала Медведєва. (До речі, медведевці не займалися партизанською діяльністю, хіба в обороні; Медведєв був резидентом московської розвідки).

Такими ж партизанськими діями більшовиків було спалено влітку 1943 року пів-Сечневічівського району. Бувало і таке: коли УПА наступала на якийсь німецький пункт, то десь раптом ззаду брались більшовицькі партизани, або навпаки, як наприклад в самому Цумані.

Треба згадати, що на території, яку обороняла УПА, а також і по деяких великих містах, були нами зліквідовані всі німецькі табори і тюрми. Однак, на жаль, спроби переговорів з польськими політичними силами, зв'язаними з Лондоном, а точніше – з АК виявилися безрезультатними. На перешкоді завжди ставала шовіністична концепція Польщі ягельонської або щонайменше кордонів 1939 року.

Головним завданням польської Армії Крайової було підготувати так звану операцію "Бужа", а для цього треба було утримуватися від активної боротьби з московськими партизанами. Операція "Бужа" була задумана для земель литовсько-білорусько-українських. Полягала вона в тому, що перед приходом ЧА головні пункти-міста на цих землях мала опанувати АК, ліквідуючи всі інші сили, а в першу чергу УПА, і перед командуванням ЧА представитись як "господарі" терену від еміграційного уряду Польщі і заявити про свою готовність до боротьби проти німців разом з ЧА, як союзники. Очевидно, операція не дала сподіваних наслідків.

Принагідно треба сказати ще раз, що постійно шукалися шляхи до порозуміння з АК, і то як на високих, так і на місцевих щаблях. Іноді, зокрема на місцях, певні зрушення у цьому напрямку відбувалися.

Москва спочатку хотіла просто ліквідувати наші відділи силами своїх партизанських "отрядов", але це їй не вдалося, бо народ був на нашому боці. Тоді за старим звичаєм запропонували "переговори" за посередництвом поляків, які співпрацювали з більшовицьким підпіллям. Така зустріч відбулася у Луцьку, та сторони не змогли ні до чого домовитися. Московська розвідка до нас засилала своїх людей різними способами. Були це "втікачі" з транспорту, що віз людей на роботу в Німеччину, або "втікачі" з таборів для полонених тощо. Тяжко було з ними боротися, бо, з одного боку, як можна відмовити у помочі людині, яка втекла від смерті, а з другого – як повірити тим людям? Ми ж не будували тюрем і не мали картотек. У нас була лише потреба праці і боротьби. Найбільшої шкоди наробили ті більшовицькі шпигуни, яким вдалося дістатися до рядів нашої СБ. Це питання досі недостатньо досліджене, а за цим криється багато злочинів, скоєних агентами НКДБ.

Зараз після переходу Фронту через землі, де діяла УПА, Москва кинула проти нас великі військові сили, бо хотіли "одним махом" нас розбити і затаїти перед світом, що українці борються за свою державність. Не вдалося. Влітку 1944 року Москва зняла з фронту три дивізії і вислала проти УПА. Цілий тиждень тривала боротьба совєтських дивізій з групами УПА в Костопільських лісах, і перемога була наша.

Намагалося командування ЧА і НКДБ та КП(б)У також "розв'язати" справу "дипломатичними" шляхами. Хотіли використати для цього митрополита А. Шептицького, запропонувавши йому виступити перед проводом УПА і ОУН із закликом, щоб ми склали зброю на "почесних" умовах. Очевидно, митрополит відмовився. В 1945 році НКДБ знову виступило з пропозицією "домовитися" про складення зброї. За це нам "гарантували", що нашу долю вирішить їхній суд. І цього разу не спрацювала така груба провокація.

Невдовзі НКДБ створило свої власні "відділи УПА" і своє "підпілля". Ця провокація наробила багато лиха в Україні. НКДБівські "упівці" робили напади на установи і на окремих людей чи на окремі об'єкти, після чого служби "правопорядку" або ті ж самі нкдебісти вже офіційно робили відплатні акції – арештовували та розстрілювали невинних людей, палили села, депортували людей в Сибір. Так підло Москва розправлялася з Україною тільки за те, що ми хотіли жити вільно. (Ці провокаційні відділи свого часу очолював пізніший шеф НКДБ СРСР генерал Федорчук).

6.05.1947 року СРСР, ПНР і ЧСР підписали міждержавну умову про спільну боротьбу проти УПА. Майже десять років змагалися ми з військово-поліційними силами "союзних" держав. Десять років обороняли ми свою державу. Була це звичайна фронтова війна, найправдивіший фронт, хоч ніким не визнаний офіційно.

Тепер же українців безсоромно звинувачують у фашизмі, хоч українці – чи не єдиний європейський народ, який не брав участі в гітлерівській експансії.

На Схід з Гітлером йшла, властиво, вся Європа, в тому числі і Росія. Військова участь різних держав була різна – від великих армій до малих дивізій "добровольців", але була. Гітлерові не вдалося створити покірного собі українського "уряду" або війська. Спроби з так званим "українським визвольним військом" провалилися. Вдалося натомість німцям створити "Русскую Освободительную Армию" генерала Андрія Власова і "Русскую Народно-Освободительную Армию" – дивізію полковника Мечислава Камінського, які воювали і на фронті, і в підпіллі. В армії налічували близько вісімсот тисяч солдатів (за Солженіциним).

Щоб краще зрозуміти феномен УПА, треба пам'ятати, в який час ми починали чинний опір. Була страшна війна, навала різних окупантів нищила наш край. У людській пам'яті були ще не загоєні рани від терору на Волині, Холмщині і Галичині; люди повиходили з в'язниць зі скаліченими тілами і душами; горіла жагою помсти пам'ять про терор і голод в УРСР у тридцятих роках, про розстріли і депортації мільйонів людей до Сибіру, про гори розстріляних НКВС у червні 1941 року в тюрмах Львова, Луцька, Рівного і в усій Україні. Після всього того настав безоглядний терор і грабіж населення новим німецьким окупантом і його прибічниками та московськими партизанами, депортація населення німцями. А як до цього всього додамо, що в німецькій окупаційній адміністрації, в тому числі й військовій, служили не українці, а чужинці, які використовували своє становище для провокаційних дій супроти українського народу, – то якої реакції можна було сподіватися від українського народу?

На жаль, є ще люди, що не визнають того, які жертви склав наш народ тільки за те, що хотів бути собою, бути вільним, причому не за рахунок інших народів.

Пригадаймо про погром жидів, який вчинили в'язні-поляки після виходу з більшовицьких тюрем у Бресті 1941 року по приході німців. А в нас не було нічого подібного. У нас же тоді громадська дисципліна і суспільний порядок були дуже міцні. У нашій державі, хай підпільній і невизнаній, була свідома дисципліна народу, який здобув свою владу, хоч і на короткий час. І цей час війни для українського народу був кращим від комуністичного "миру". Хто злічить наші "мирні" жертви, складені на вівтар Москви, в часи "мирного будівництва комунізму", коли мільйони мовчки вмирали з голоду, мов не люди, й світ мовчав про нас, хоч і знав правду? А "мирні" жертви, що загинули в болотах Півночі для скріплення імперії, яка нас душила і душить досі? А військові наші жертви "не за Україну, а за її ката" в усіх усюдах фронтів імперії – скільки їх: двадцять, тридцять мільйонів? Хто злічить? Тому-то перед українським народом гостро постало питання: як довго і скільки ще будемо "мирно" вмирати не за себе? Коли б були одностайно стали ще в час визвольних змагань 1917–1921 років, якою ж інакшою була б сьогодні наша доля, і не було б тих "мирних" жертв.

УПА зробила свій внесок у боротьбу за волю народів і України. Мусимо зрозуміти, що доти будемо "мирно" вмирати за окупантів з голоду чи Чорнобиля – (бо Чорнобиль є одним з різновидів злочинів Москви супроти України), поки не створимо власної дійсно незалежної Української держави. Форми боротьби визначає час і політична ситуація в світі і в країні, але всяка боротьба у всі часи і в кожній політичній ситуації повинна бути спрямованою на здобуття незалежності.

Історія вчить, що поневолені народи здобувають незалежність, застосовуючи всі форми боротьби, в залежності від потреб і можливостей.

Навіть після знищення УПА в 1960-х роках по всій імперії прокотилася хвиля страйків у таборах, в яких перебували політичні в'язні. Від Караганди до Норильська, від Магадану до Воркути політв'язні повстали до боротьби за волю і честь людську, і розхитали ГУЛАГом СРСР. Організаційною і рушійною силою того Опору були українські націоналісти – колишні повстанці, оунівці, патріоти з різних самостійницьких угруповань. То вони разом з в'язнями інших поневолених народів, у тому числі і росіянами, стали до боротьби за волю всіх. І цю боротьбу виграли, хоч окупили її життям багатьох. Відтоді почався повільний демонтаж ГУЛАГу, що триває й досі. Цього процесу не зупинить уже ніщо і ніхто. Хоч у боротьбі з імперією ми були, в силу обставин, самотні, але ми піднялися, не думаючи, чи колись хтось згадає нас, чи ні. Чи на наші могили з "лічним номером" хтось покладе колись квітку, чи ні? Піднялися до боротьби, як тоді в 1942 році, за людську гідність і волю, бо це був поклик поневолених.

Закінчення. Початок у попередньому числі.

ЗА ХУТОРОМ-МИХАЙЛІВСЬКИМ

"РОСІЯ – НЕБЕЗПЕЧНА"

Визнання російського історика Юрія Афанасьєва

Оксана ПАХЛЬОВСЬКА

Присуд історика Ю. Афанасьєва суворий: "Русское насилие, его размах и гигантское наследие (включая Чечню сегодня) – это монголо-византийско-социалистический [...] синтез", який парадоксально вдарив тяжко по самій Російській державі. Адже радянський "інтернаціоналізм", який насправді був безвідмовно діючим механізмом тотального національного приниження і взаємного нацьковування всіх без винятку втягнених у цей диявольський експеримент народів, обернувся "политическим отторжением России [...] всеми бывшими "союзними республіками", за исключением, может быть, Белоруссии – в силу родового сходства все еще советского режима Александра Лукашенко и постсоветской российской власти".

Одне слово, є ризик, вважає історик, що остаточна конфігурація світу після "холодної війни" матиме з вини Росії конфліктну, дестабілізовану і дестабілізуючу структуру. З одного боку, ЄС – розширений простір політичної рівноваги й економічного достатку, в якому паритет забезпечений на всіх щаблях представництва (включаючи, між іншим, мовний: щодня ЄС витрачає 2 мільйони євро для перекладу з мов і на мови всіх членів Співдружності). А з іншого – парад євразійських сателітів, яких втягує в себе, мов чорна діра, "зияющая пропасть розвала России", розширюючи простір бідності, беззаконня і репресивних методів керування.

Ось тому згортання демократії Росії і сьогоднішня експансіоністська політика її президента – це для російського історика "путь над пропастью" Російської держави.

Власне, загадка російської історії, твердить учений, – в самій російській владі. Принципова відмінність російського та європейського типів влади полягає в тому, що "наша власть проистекает из конфликта, она моносубъектна, признает только себя за вершину азиатской по сути "Пирамиды", а все другие субъекты подавляет и уничтожает". "Наша власть всегда была как бы вне общества, самодостаточна, не зависела от него и в то же время всегда его угнетала, подавляла". Основні структурні елементи цієї влади – "візантійська" і "ординська". "Ордынская традиция [...] стала [...] самой мощной, самой страшной ее составляющей. Она не только в архителе русской власти, не только в беспрекословном господстве этой власти над всем, что оказывалось под ней". Ця влада просто не має "ни ограничений. Ни сомнений. Ни пределов. Ни исключений", а тільки – "страсть безудержного и бессмысленного захвата, расширения, владения и покорения завоеванного [...]. Соединившись с византийской, ордынская традиция, а вместе с ней и русская власть обретают формулу абсолюта, автократии, становятся самодержавием: и вера, и власть".

Уявні "старші брати" – московські князі – насправді були "младшей ветвью" руських князів, і тому не могли претендувати "на получение великокняжеского ярлыка. Отсюда – ставка на Орду, коварство в отношениях между собой и жестокость по отношению к другим русским землям". "Москва – символ, образ, тип русской власти. С ее мессианской и универсалистской претензией на весь мир. С ее моносубъектностью и суперцентрализмом. Власти, проистекающей из конфликта, который разрешался и разрешается неизменно по-ордынски: с конкурентом не ищут компромисс – конкурента [...] уничтожают". І чи змінилася сьогодні ситуація з часів історика Ключевського, який писав: "государство пухло, а народ хирел"? Але ж чи може змінитися, якщо "у нашей власти – гены Золотой орды"? "В самой своей сути она не переменилась. Олигархическая", централистская сущность была ей свойственна при Советах – правда, в иных формах. А главные характеристики остались прежними, они уходят корнями в Средневековье". "Объединение, а точнее завоевание Руси Москвой, было условием и средством выживания огромного московского военно-служилого люда. Эта масса алчущих разлилась по Руси, густо замешав на крови генезис московской власти, – а это и есть русская власть".

Еманацією російської влади стала і офіційна російська церква: "Так на основе ордынско-византийской традиции христианство из религии свободы и независимости личности превратилось в религию господства над личностью". Церква, яка підтримує цю владу, "не избавилась от средневекового мировоззрения [...], не подготовлена к трансформации, которую переживает современный мир. Отсюда невротическая реакция на вызовы современности, выраженная в изоляционизме, ксенофобии, крайней нетерпимости, стремлении восстановить "симфонию с властью". Тим часом "в тех действиях русской власти, что разворачиваются на наших глазах, за устремленностью к "порядку, управляемости и эффективности" просматривается слепая воля, которая только и способна обеспечить вместо вожделенного Логоса еще больший Хаос". І саме тому, що "главная русская традиция: власть любой ценой", "Власть абсолютная, безмерная, безграничная, максимально жестокая, непредсказуемая и недосягаемая...". "Московский тип власти предполагает обязательное наличие единого центра, который жестоко подавляет попытки создания любых независимых от него властных структур".

СТАЛІНСЬКА ДУША

У духовному житті Росії продовжує домінувати сталінізм. Свого часу були люди, що молилися за Сталіна в радянських концтаборах. Врешті, а чи не написав Віктор Єрофеєв у своїй останній книзі "Хороший Сталин" про те, що "російська душа" є "сталінською" за самою своєю природою?! "Удвоенная несвобода – это и есть наиболее ощутимый результат сталинизма в духовной жизни современной России. Она же – главная причина искаженного мировосприятия, утраченной, а точнее так и не обретенной, русской идентичности".

Саме тому Росія – заручник "минулого, яке не минає". Текст російської історії – незмінний, як текст російського гімну, в якому спершу фігурував Сталін, потім "партія" і "СРСР", а тепер "Бог" і "Росія". І двоголовий орел на гербі Росії, повернувшись з імперського минулого, як пише автор тижневика "Новое время" Г. Осіпов, "жадібно дивиться в бік радянського минулого". Від середньовіччя до сьогодні – нерухома парадигма: "Революция переволотила российский религиозно-имперский мессианизм, осуществлявшийся до того под лозунгом "Москва – Третий Рим", в социалистический экспансионизм под лозунгом пролетарского интернационализма". Або ж: "Именно в силу особого типа власти послеордынское развитие России станет своего рода самовоспроизводством и расширением Московии как тяглового государства с бесправным населением и с подавляющим приоритетом самодержавия и государственности. Тип этой власти не изменится в ходе формирования имперских структур при Петре I, он сохранится и тогда, когда диктатуру царя сменит ленинская и сталинская "диктатура пролетариата". Эти же монгольские очертания Московии просматриваются и в постановлении диктатуры".

"[...] Вся социально-политическая реальность Советского Союза, да и России, как бы остановили часы, как бы вернули нас, живущих в начале XXI века, к интеллектуальному уровню начала века XIX", коли були актуальні слова Чаадаєва: "Начиная с самых первых мгновений нашего социального существования, от нас не вышло ничего пригодного для общего блага людей, ни одна полезная мысль не дала ростка на бесплодной почве нашей родины, ни одна великая истина не была выдвинута из нашей среды...". В Росії архаїка стає нормою: "движение вспять, архаизация всех жизненных форм. Деградация. Всеобщий отток".

А може, це плата за насилля, запитує себе історик, – за насилля масове і жорстоке, якого "нигде, кроме как в России, свет не видывал"? "Вот и наступил час расплаты – разбитое корыто вместо мирового господства".

Путін, на думку історика, зробив певну спробу "нормалізувати" ставлення до історичного минулого Росії, зокрема комуністичного, "но не критически, не рационально, а по-обывательски банально": забудьмо все негативне і пам'ятаймо все позитивне. Але такий підхід до Історії – це лише цілеспрямована маніпуляція масовою свідомістю. Суспільство, яке є носієм подібної ментальності, ніколи не зрозуміє своєї відповідальності перед історією і породить чергове покоління, здатне лише цинічно "релятивізувати" трагедії минулого.

СПРАВЕДЛИВІСТЬ НА РІВНІ ЗЛИДНІВ

Держава, в якій людське життя так мало важить, ніколи не зможе побудувати суспільства громадян. Це завжди буде суспільство покірних безправних підданців, якщо і взагалі не рабів. Пише Афанасьєв: "Строго говоря, большая часть населения России – это не гражданское общество, а весьма однородная масса не только в смысле низких доходов, но и в смысле основных немудреных устремлений. Больше всего массе людей хочется правды и порядка. При этом правда в их понимании – это справедливость, толкуемая как равенство, хотя бы и на уровне нищеты, плюс ненависть вперемешку с завистью ко всем, кто из нищеты выбился. А порядок – это все, что подобные устремления обеспечивает: сильная власть и "крепкая рука", карающая тех, кто живет "не по-нашему".

Росія нині – це країна, яка не тільки не знає власної історії, а й не хоче її знати. "Нынешняя власть и поддерживающее ее сегодня большинство не способны, видимо, вообще [...] услышать голос истории. И в этом тоже – опасная Россия". І ще: "разгадка "путинского большинства" и причина народной терпимости к коммунистическому прошлому таится именно здесь. Когда люди ведут постоянное существование обьятых страхом ночных существ, а вся их жизнь – сплошная социальная, нравственная ночь, когда половина народа сразу и население, и власть, и жертвы, и палачи, трудно [...] дистанцироваться от преступного режима, трудно рационально преодолеть свое прошлое. [...]. Поэтому прошлое и не хочет проходить".

"Великодержавная агония", – так називається останній розділ книги Афанасьєва. В цьому розділі є підрозділ: "Серые страницы", навіть надрукований на сірому папері. Досить одних тільки назв: "Страна как всеобщее бедствие", "Больное и умирающее население", "Пораженная экология", "Полицейские и воры, или Еще немного о коррупции и беззаконии", "Застарелый военно-промышленный комплекс", "Российская советская армия". Наприкінці вчений цитує думку видатного американського історика Роберта Конквеста, автора, як відомо, фундаментальної книги про Голодомор "Жнива скорботи". Порівнюючи результати розвитку різних країн, які звільнилися від комуністичного режиму, Конквест пише: "Россия вызывает озабоченность как наиболее наглядный пример посткоммунистического социального и политического строя со всеми его проблемами и в то же время как единственная страна в этой категории, которая все еще представляет серьезную угрозу миру".

Висновок Афанасьєва: "Если всерьез задуматься над возможностью хоть какого-то улучшения живой, развивающейся на наших глазах истории", необхідне "познание й постижение глубинных оснований опасности для мира, исходящей из России". Тієї Росії, яку російський історик вважає "пороховым погребом мировой цивилизации". Тієї Росії, яка побудувала систему, якій ще не можна дати імені. Можливо, це "олігархічний капіталізм". А можливо, й "корпоративно-поліційна держава", яка в суворо політичних категоріях є в такому випадку державою фашистською, виносить свій категоричний вердикт Афанасьєв. І додає: "Это и есть исторический конец России как имперской державы".

Тому сьогоднішня Росія настільки перевантажена тягарем своїх проблем, що "для тех, к кому она приблизится, подобный груз может оказаться смертельно опасным".

У плані суто людському ще одна небезпека, яка йде від Росії, на думку історика, – це "усталость человеческого материала". Російське суспільство є цілковито спустошене. Тому влада може дозволити собі будь-яке насилля над таким зануренням в апатію суспільством, яке втомлено живе сьогоднішнім днем, не маючи в собі ані здатності протистояти цьому свавіллю, ані препозитивної альтернативи, ані виміру майбутнього.

Ось безапеляційна оцінка Афанасьєва євразійського виміру російської ментальності: "Россию опустошает пустыня, которая в нас самих. И эта опасность – восточного происхождения". Рятунок Росії – "европеизация русского азиатства". Тільки цей шлях може перетворити Росію з "печального кладбища человеческой мысли и воли" (Н.Добролюбов) на сучасну динамічну державу. Лише в такому випадку це була б Росія "преодоленной истории", готова і здатна, нарешті, будувати майбутнє в рівноправному колі цивілізованих держав.

За таку Росію борються сьогодні найчесніші і найвідповідальніші її громадяни. Нам із ними – по дорозі.

ВИЙТИ З ІСТОРИЧНОЇ ПАСТКИ

Упродовж останній двох років вже не лише пенсіонери, а й молодь почала виходити на площі російських міст, протестуючи проти політики Путіна. "Скажи нет" (www.skaji.net) – так називається сайт протестуючої молоді Москви. "Ноу Путін" (www.noputin.ru) – це ще виразніша назва петербурзького сайту "Идущие без Путина", – молодіжного руху, який періодично проводить мітинги "против кремлевского произвола". Серед гасел – ті ж, що лунали ще вчора в Україні: свобода слова, ні – поліційному свавіллю, і взагалі – "Освободимся от ПУТ..." – і намальовано наручники, і ще – "Мы свободные люди, мы хотим жить в свободной стране". А також – мотто Польської революції 30-х років XIX ст.: "За вашу і нашу свободу!". Петербурзькі студенти виходять на вулиці "Північної Пальміри", зав'язавши собі рот помаранчевими шарфами на знак протесту проти делі задушливішої цензури. "Якщо українцям вдалася Помаранчева революція, – з надією сказав молодий москвич італійському кореспондентові, – то, може, й нашій молоді вдасться порятуватися"... Фантастичний парадокс: рятуючись від авторитарної Росії, ми стаємо спроможними допомогти Росії вийти з її ж власної історичної пастки.

І можна тільки подякувати російському історику за цю його книгу – моральний урок справжньої вистражданої любові до своєї батьківщини і урок поваги росіянина до інших націй.

Ось чому природний для України шлях до Європи – це шлях рятівний. Шлях, рятівний для України. Рятівний для Росії. А відтак рятівний і для світу.

Рим-Київ.

Закінчення. Початок у попередньому числі

ТВОРЧИЙ ПРОЦЕС

ІНША ЛІТЕРАТУРА: ТУГА ЗА СВОБОДОЮ

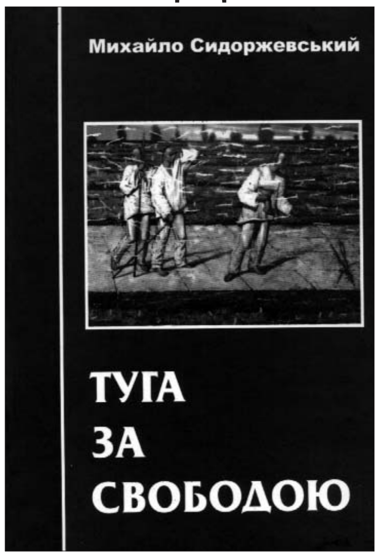
Іван АНДРУСЯК,
"Нація і держава"

Свого часу ми оповідали про постання нового творчого об'єднання "Інша література", в рамцях якого низка письменників, як тепер прийнято казати, "середнього віку", кинула виклик "гламуризації" літературного процесу й читацьких смаків. Виклик, власне кажучи, попсі, балаганщині, відвертому несмаку, глянцевій бездумності й бездуховності, що інтенсивно заполоняє в останні роки полиці незчисленних книгарень, іще дивом збережених де-не-де по околицях Києва і навіть не всіх обласних центрів (про центри районні, а тим паче про містечка, селища й села здебільшого й мови нема!). Причому не просто собі заполоняє, а подається читачеві як "сучасна українська література", що зовсім не відповідає дійсності.

Цей "демарш" Степана Процюка, Бориса Гуменюка та ще кількох їхніх колег, який розпочався з прес-конференції на минулорічному Форумі видавців, спричинився нарешті до з'яви на наших теренах яскравої й колоритної літературної дискусії, котру, якщо пригадуєте, ми означили в "Нації і державі" як одну з ключових минулого року подій у мистецькому житті країни. Розпочавшись на інтернет-форумах, ця дискусія вже цьогоріч плавно перейшла й на шпальти зацікавленої періодики, а відтак плавно загасла, коли самі апологети "Іншої літератури" втратили до неї інтерес. Проте закінчилася вона не нічим, як у нас у таких випадках зазвичай водиться, а низкою конкретних проектів, покликаних довести, що в Україні існує не лише розперерекламована ґламурна попсня, а й серйозна сучасна художня література, котра обсервує дійсність у всіх її проявах.

Зокрема, тісна співпраця письменника Степана Процюка з молодим івано-франківським видавництвом "Тіповіт" спричинилася до постання серії "Інша проза", про котру ми нещодавно вже оповідали нашим читачам – і ще, бачевидь, не раз оповідатимемо, зважаючи на те, що серія не лише поповнюється новими книжками, а й розвивається (скажемо "по секрету", що з початку 2008-го року в "Тіповіті" очікується старт нового проекту "Інша критика").

Тим часом київське, так би мовити, "представництво" "Іншої літератури" донедавна обходилося тим, що заснувало культурологічне інтернет-видання inlit.com.ua, – проте невдовзі з'ясувалося, що в мережевих рамцях працювати для письменника таки затісно, сиріч повноцінний вихід до читача можливий у нас, не виключаючи інтернету, таки в традиційному книжковому форматі. Так, у рамцях "Видавництва Сергія Пантюка" й постала "Бібліотека сайту inlit.com.ua", у якій наразі побачили світ два романи, дві книжки віршів і – що особливо прикметно – том публіцистики.

У контексті хронічного дефіциту доброї прози якраз романи й привертають найперше нашу увагу. Особливо "Сім днів і вузол смерті" Сергія Пантюка, який, так би мовити, наочно доводить, що сучасне художнє письмо таки може бути захоплюючим, читабельним, пригодницьким, навіть детективним і з виразними елементами містики, які так полюбилися апологетам попси й гламуру, – проте воно, використовуючи всі ці постмодерні й "маслітні" прийоми, може залишатися в рамцях художньої літератури, сиріч не опускатися до смакування ницістю, розтлінням і деструкцією, а схиляти читача до поважного розмислу про світ і життя, про речі засадничі. Це тим паче цікаво тому, що Сергій Пантюк відомий насамперед як напрочуд енергетичний поет, а тут раптом виявився також напрочуд енергетичним прозаїком – але вся "фішка" в тому, що його дебютний роман виявився все-таки прозою, а не "прозою поета", як це зазвичай трапляється тоді, коли поетам стає затісно в чітко регламентованих рамцях віршування, й вони прагнуть поза них вийти. Ні – цей роман може читати кожен, хто вміє читати українською, і навряд чи так просто від нього відірветься, заки не "ковтне" до кінця. Тут герой має сім днів на те, щоб зберегти своє життя – однак подібна "данина детективові" насправді є для письменника метафізичним приводом для того, щоб нагадати світові напрочуд важливу для кожного з нас, людей, істину: зберегти життя в сучасному світі можна лише змінивши його. У глобальному сенсі!

Тим часом Борис Гуменюк хоч і починав свого часу з поезії, однак відомий насамперед як прозаїк – його перший роман "Лук'янівка" став свого часу літературною подією, оповівши про глибинні переживання людини, котра волею недолі опинилася в тюрмі. Оце обсервування "замкнутого простору", котре схиляє людину, примусово зачинену "в чотирьох стінах", пізнавати світ, пізнаючи насамперед самого себе, стало ключем і до наступного Борисового роману "Острів". Прикметно, що як у "Лук'янівці", так і в "Острові" навіть елементів детективу шукати годі – тут принципово інший підхід і принципово інші герої, які мають унікальну як для нашого часу здатність – уміють мислити! І той розмисел виказує інколи про життя такі речі, про котрі кожен із нас тисячу разів здогадувався – але чомусь не сказав. Зате сказав він – Борис Гуменюк... За словами Степана Процюка, він, "незважаючи на певний дидактизм, сміливо й майстерно досліджує життя як янголів, так і демонів, що притаїлися в кожному з нас – і здатні зробити людину вільнішою або перетворити її на зомбі".

Одначе напрочуд важливо те, що рамці проекту "Інша література" не обмежуються літературою власне художньою, а обсервування життя у всіх його проявах поширюється й на такий актуальний нині жанр, як публіцистика. "Впередзоріючим" назвав публіциста у передмові до книжки Михайла Сидоржевського "Туга за свободою" Сергій Плачинда, і з цим не можна не погодитися, – бо цей жанр, працюючи на вельми хисткій межі журналістики, політології і власне літератури, покликаний з'ясувати не лише те, до чого дійшло наше суспільство, а й насамперед те, куди йому розвиватися далі.

Тут є чимало ризиків. Зважмо: в Україні виходять сотні газет і журналів, до них дописують тисячі журналістів, – проте беруся стверджувати, що з-поміж цих тисяч лише декілька можуть зібрати під однією обкладинкою свої статті різних років, і з того вийде не просто збірник, за кожне слово якого авторові буде принаймні не соромно, а цілісна книжка, в якій у тяглості й розвитку відчуваються суспільні процеси. Михайло Сидоржевський – один із тих небагатьох, хто не просто зробив це, а й подав свої вибрані статті з 2000 до 2007 року практично без змін (за винятком закономірних технічно-редакторських правок), і цей факт промовляє сам за себе. "Ключем" тут є те, що автор системно відчитує суспільні процеси крізь призму ідеології українського націоналізму, і це не лише структурує його мислення, а насамперед інтелектуально "озброює" його. Відтак "Тугу за свободою" читати цікаво не лише в сенсі ретроспекції суспільного розвитку, а насамперед у сенсі перспективи. "У веремії неспокійного сьогодення, коли дороговкази загубилися в імлі, духовні поводирі змаліли, а провідники перевелися на пси, Нація, заблукавши на геополітичних роздоріжжях і опинившись на середохресті часу і простору, зупинилася, розгублена, у своєму суспільному поступі, не знаючи, куди прямувати", – констатує непросту ситуацію Михайло Сидоржевський. Проте ключові його висновки хоч і тривожні, але оптимістичні: вихід, на його думку, є, і він – у повноцінному самоусвідомленні українців як Нації, в наверненні до основоположних, засадничих національних цінностей, бо лише вони дають людині відчуття органічності в процесі поступу.

Власне кажучи, саме цим і перейнята вся повноцінна (себто, не попсово-ґламурна, а МИСЛЯЧА) сучасна українська література. І важливо, що вона знаходить-таки вихід до читача.

ВІД АВТОРА

ПРО АДЕКВАТНІСТЬ

Іван АНДРУСЯК, поет

Вороги бувають різні. Найважче з тими, котрі "на людях" улесливо тобі усміхаються, а позаочі коять зло. Однак наймерзотніші таки ті, котрі воліють плюнути в обличчя. Вони, звісно, наймени небезпечні – якщо мислити стратегічно, але напрочуд показові: якщо з першими хоч як, а зазвичай доводиться рахуватися, то цим "шмаркачам" необхідно давати по пиці одразу ж – і боляче! Інакше сядуть на голову – і тоді вже ніхто тебе не поважатиме...

Несподівано ключовою подією останніх тижнів стали не чергові "кулуарні подробиці" коаліційних перемовин, не чергові безглузді потуги маргіналів загальмувати офіційне оприлюднення результатів парламентських виборів і пролонгувати таким чином бодай на який тиждень правління політичних пройдисвітів з уряду Януковича, ба навіть не той кричущий факт, до якого "догосподарювалися" янучари – зменшення порцій у шкільних їдальнях! Здавалося б, останнє – це вже вершина вершин, і будь-яке нормальне суспільство мусило б на такі речі реагувати миттєво, поганою мітлою вимівши з владних кабінетів урядовців, котрі допустилися до найгіршого, що лиш можна собі уявити – через їхню безгосподарність недоїдають діти!

Не беруся безапеляційно стверджувати, що саме "спливання" таких фактів і спричинилося до того, що ключовою подією останніх тижнів стали не вони, – але маю щодо цього стійку підозру. Бо в наших-не-наших горе-політиків найчастіше буває так, що коли зринає на овиді подібного штибу кричуща інформація зі сфери їхньої "діяльності", – одразу ж їхні політтехнологи вигадують якусь таку нечувану гидоту, котра б, як то кажуть, відвернула увагу. Тож судіть самі: жменька малолітніх пройдисвітів із сусідньої країни, керована "махровим" ворогом України Александром Дугіним, чинить акти вандалізму на Говерлі, знущаючись із наших державних символів, і при цьому просторікує про "невизнання державного суверенітету України" (тю! та хто вони такі, щоби що-небудь "визнавати" чи "не визнавати" – історія не питає "дозволу" в шмаркачів на свій невідворотний розвиток!) та називає Говерлу "піком Сталіна"! Що це таке? Шабаш ідіотів? Зоологічна лють, доведена до абсолютного абсурду? А може, дещо інше – витриманий у цілковито постмодерному дусі спектакль-виклик? І настільки безцеремонне вип'ячування його є не чим іншим, як лиш відволіканням уваги від речей значно важливіших? Ви як собі знаєте, а я відверто схиляюся до того, що це саме відволікання – надто вже показушно обставлене, надто вже штучно інспіроване!

Відволікання – завважте – показним замахом на суверенітет від систематичних замахів, котрі чинять ті політістоти, що й нині все ще сидять у владних кабінетах. Політістоти із партійними квитками КПУ, ПР, ПСПУ, СоцПУ тощо.

Одначе вся суть якраз у тому, що подібні виклики – ідеологічні. Себто, відповіді на них з боку повноцінної держави з ВЛАСНОЮ національною ідеологією мусять бути максимально конкретні. Такі відповіді, щоби більше жодному "шмаркачеві", хоч ким би він був, ніщо подібне й на гадку не спало. І чергове проголошення (щоб потім учергове скасувати) когось там персоною нон ґрата – це не відповідь. Це однаково, що тобі плюнули в обличчя, а ти витерся й подякував...

Зараз я говоритиму страшні речі, проти котрих бунтує все моє християнське єство – але я все одно мушу про них сказати, бо ці плювки в обличчя моєї Держави, моєї Нації давно вже перейшли всі межі людського терпіння. Саме через це я хочу нагадати, що спецслужби у всьому світі, цивілізовану чи нецивілізованому, дуже добре знають, як зробити так, щоби навіки змусити замовкнути бодай одного такого мерзотника – і вже після цього інші мерзотники сто разів подумають, перш ніж ставити під сумнів суверенітет іншої країни. Скажімо, давно не секрет, що ізраїльські спецслужби, котрі вважаються найпрофесійнішими у світі, періодично проводять спецоперації проти ворогів своєї країни. Хоч як би хто до цього ставився... Не секрет, що проводять такі ж спецоперації спецслужби США та Росії (останні схильні працювати особливо, як у них кажуть, "топорно"). Всі ми, українські інтелігенти, читали спогади генерала КДБ Павла Судоплатова, де описано, як знищували наших національних героїв, котрі для їхньої країни – вороги.

Так, усе моє християнське єство – ще раз наголошу – противиться такому способові. Але моє національне єство змушує задуматися: чому українські спецслужби бодай раз по-справжньому не провчать бодай одного такого мерзотника?!

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник Степан Брацюнь

Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк,

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua

Адреса видавця: 01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Головний редактор Михайло Сидоржевський

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.

Передплатний індекс: 09715

Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26001016925980 в банку "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300131, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"

Замовлення №

Наклад 7 000 примірників

Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9